

και ρόδα ξεφυλλίζονται πολλά,
και σε κημπόρους μένουμε τάχαθάμα.

Τὸ πλῆθος πρὸς ἀνόρθωσιν καλεῖ,
τραβᾷ καὶ γλωσσολόγους ἐπιστήμους
καὶ ζήρῃ Στρατηγῶν λαοφιλή,
καὶ ραίνει μὲ μοσχιακὰ διαθεσίμους.

Τί ρόδα, τί θροσιά, τί πρασιναδά,
ποῦ τέτοια σὺν καὶ τούτῃ δὲν ξανθάμα.
Ἄρμα τροποισοφόρον προχωρεῖ,
ἔχει καὶ μίαν γλώσσα καθαρῇ,
ἔχει καὶ τοῦ Ψυχάρη μαλλισσῇ.

Ἐχει καὶ γὰρ σοφοὺς κλαμαραδέες
παράσημα σὲ ρόδα κρημαμένα,
κ' ἔκεινοι τὰ κυττῶν οἱ φουκαράδες
μὲ μάτια γὰρ σταυροὺς ξελιγωμένα.

Προβάειν παρελκύνων ὁ Σωτήρας
μὲ σύμβολον σωτήριον ἀγκύρας,
ἔχει καὶ ὄργανωτάς ἀλλοδαπούς,
τὸν Τωφρελ, τὸν Ἐντοβ, καὶ τοὺς λοιπούς.

Κοπάδια τῆς Διπλῆς τὸν τριφυρίζουν,
ἐγκώμια γὰρ τοῦτον φηβυρίζουν,
κ' ἀπ' ὅλους ὀλέουα λιβαίνεζται,
καὶ κάθε ξεγασημένο ταλαινίζεται.

Ἄρματιλάτης σήμερα προβάλλει,
κ' Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλά,
κ' ἄν σφενισθῇ κ' ἔκεινος ὅπως ἄλλοι,
τοῦ λὲν ἀπὸ παντοῦ· χαρὸν ὀλ.

Ἀνορθωτὴς ἐλαύνει λυγιστὸς
ρόδιτρον κάθε μοῦμιμα καὶ ξοάνου,
κ' ὁ Βασιλῆς σὺν πάντα γελιστὸς
γὰρ στέφανο τοῦ δίνει τὸν Στεφάνου.

Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλά
καὶ γύρω του βομβετ λαοῦ μελίσσι,
καὶ μὲς στὰ θαύματά του τὰ πολλὰ
κ' ἔνακ μουγγὸ τὸν κάνει νὰ μιλήσῃ.

Κοσμάκης καὶ λαὸς ἔχειροκρῶται,
καὶ πίπτεισι βαροσσαν καὶ νταούλα,
κ' ὁ κύρ' Ἀλεξάνδρης τὸν Μιστριώτη
τὸν ραίνει μὲ ροδφύλλα καὶ φούλλα,
ὅμως κ' ὁ Μιστριώτης δίχως κἀκία
ραίνει τὸν Θεσσαλὸ μὲ μπουμπουκάκι.

Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως ἐλαύνει
κ' ἀμείωσαφηνίζονται κ' οἱ γαῖνοι,
ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως περφε
καὶ νέκταρ. Περιλάτο μου, κερφε.

Ρίχνει καὶ κἀτὶ σκούπαις σὲ κυρίου,
ρίχνει καὶ κἀτὶ πάγους πρὸς Ἀρείου,
ποῦ κἀίνονται καὶ βράζουσι γὰρ τὸν Ἀρείου,
καὶ μὲς ἀπὸ τὸ κάρρο μὲλινον στόματκα
σὲ πτήσαις ὕψηλὰς μεγαλυνάριον,
ἀλλὰ κ' ἐκτὸς τοῦ κάρρου κἀτὶ κόμματκα
συγκρίνουσι πρὸς ἕκασταις τὴν Ἰκάρειον.

Μέλος ἀκούεται χορῶν καὶ μπάλων ἐγγυῶριον,
καὶ πλῆθος ἐρχεται πυκνὸν ἀρετικῶν Ἀρείου,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον εἰς τοὺς Ἀρείου ψάλλει
καὶ τούτων ἐπὶ πίνακος γυρεῖται τὸ κεφάλι,

Ἦγούρι μεγαλίαις ἄριας Ἀρείου μαχητῶν
κ' ἐμπιστοσύνης ζήτημα γεννοῦ' στὸν Κυβερνήτην,
κ' ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρισιν δὲν ξεκίρουσι κ' αὐτὸν
τὸν μέγαν Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην.

Ἐ'αὐτὰ τὰ Διονύσια τῆς γῆς τῶν Ἡλυσίων
καὶ σ' ἕνα τέτοιο πόλεμο τοῦ κἀσμου μυροβόλο
σπουδαῖος λόγος γίνεται περὶ Διονυσίων,
καὶ καίχουσι οἱ Διονύσηδες πολὺ μεγάλο ρόλο.

Ἀνορθώμετοι, χαρακί, πανηγύρια καὶ χοροί,
κ' ἡ Σονάμπουλα τοῦ Πάπ' ἐν θριάμβῳ προχωρεῖ,
κ' ἔχει τώρα σύνθημά τῆς τὸν υἱὸν τοῦ Νικηράτου,
τὸν φεῖμνηστον Νικίαν...

Π. — Θεοὺς ἄχωρῶστον... τί χαρά τ'
ποῦ τὴν μνήμην του καὶ τώρα τὴν τιμὸν ἀνορθωταί...
τέτοια δόξα κ' ὁ Νικίας τὴν ἐπρόσμενε ποτέ;

Φ. — Ἄλλ' ὅμως δε ἀρήσωμε τάστατα, μακαρά,
καὶ τὴν Σορίαν ψάλωμεν τὴν Σίλιαν σοβαρά.
Τούτῃ μας τὴν ἀργόντισσα, ποῦ νοιώθει μέσα πόνου
νὰ δόσῃ καὶ ζωὴ καὶ γειὰ
'στὴν δύστυχη φτωχολογία,
τὴν χαρετῶ, τὴν προσκυνῶ, τὴν ροδοσφεραγῶνα.
Παλῆτ' ἀνορθωτῶ στὸ μσαλὸ καὶ 'στὴν ψυχῇ μεγάλη,
καὶ κάθε ροδοπόλεμος δε τῆς γενῆ χαλάλι.

Καὶ κημπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινῶν ραρεῖον ἐν τοῖς πρώτοις,
κ' ἄν εἶσαι τῆς κομψότητος ἀλλήθεμα διασῶτης
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τοῖς μετρητοῖς ἐνδύου,
εἴκοσιν αὐξων ἀριθμῶσι εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Τῶν Ἀνάτων Ἀσυλον, ἀντάξιον ἐπαίνων,
ἐξέδωσ' ἔκθεσιν λαμπρὰν περὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἀθανασίου Μπούτουρα μελέτη γλωσσικῇ
τὰ μάλ' ἀριστοδοκαστικὴ κ' ἐπιστημονικῇ.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πηγὴ παραπάτω, αὐξων πενηντακωτῶ,
συνορεσεῖ μ' ἄλλα σπήτεια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτῶ.